

[Ninn-Hansen]

Justitsministeren ved, at mit parti har en anden opfattelse af denne sag: vi mente ikke, at Christiania skulle bestå. Men vi erkender, at der med den opfattelse, som justitsministeren har tilkendegivet at regeringen har, er et stort flertal i denne sal for at opretholde Christiania, og det er på det grundlag, jeg så gerne vil gå videre med sagen.

Der er måske nogle, der vil sige: når regeringen nu har besluttet at opretholde Christiania, betyder det så, at den kan skyde ansvaret fra sig med hensyn til tilstanden? Hvis der sker noget på Christiania, der virkelig rammer mennesker, der virker sådan, at personer på Christiania kommer med nødråb til os andre, til regeringen, der virker sådan, at unge mennesker dagligt går til grunde på grund af heroinuddelingen i Christiania, kan regeringen så sige: ja men det foregår derude, det tillader vi dem, vi vil ikke blande os i det, enhver skal have lov til at leve, som han vil? Nej, det standpunkt kan regeringen ikke tage. En regering må tværtimod sige: når vi gør det ekstraordinære fuldt bevidst at tillade, at folk kan leve under andre forhold et sted i landet, under forhold, som de selv vælger, så må vi også have den indstilling, at vores ansvar er blevet større for, at denne fravigelse ikke får virkninger, så den rammer andre, altså en masse unge, eller skaber forhold, så kriminaliteten får bedre råderum her i landet end noget andet sted.

Christiania er vel i dag det mest attraktive sted i Europa for heroinhandel, fordi det simpelt hen er det mindst farlige sted. Risikoen er jo ikke overvældende ved at være pusher i Christiania: politiet kan ikke komme der. Jeg har givet en meget kort beskrivelse af det, der skete i går – justitsministeren gik ikke ind på det – men sådan er det. Jeg kan nævne talrige eksempler, som jeg selv har fået kendskab til på grundlag af mit andet arbejde, på folk, der har begået kriminelle handlinger, og som politiet får øje på i Christiania, men som bliver gemt væk.

Er det virkelig en tilstrækkelig beskyttelse af landets borgere, at noget sådant foregår? Er det ansvarligt, at man gør denne plet i København til et direkte arnested for en kriminalitet, som den internationale narkohandel anvender i stigende omfang? Jeg synes, den redegørelse, vi fik for, hvad der er blevet sagt af politidirektøren og andre, virkede overfladisk. Mit parti vil i retsudvalget sørge

for, at man får en gennemgang af det konkrete stof i den forbindelse, ikke alene af de sager, det er muligt at få frem, men også af alle de talrige forbindelseslinjer, som vi ved er ved at blive udbygget til et net. Narkotikaforhandlere, der har deres grundlag i lande fjernt fra os, har deres apparat i gang her i landet, og de er i særlig grad indstillet på at anvende Christiania som stedet, hvor organisationen bygges op.

Jeg vil da ikke benægte – selvfølgelig ikke – at der foregår narkotikahandel på Nørrebro, på Vesterbro og også i en række andre byer. Det ved jeg da, og det ved vi fra en række sager, men jeg ved også, at det sted, hvor man organiserer, fordi man kan gøre det med mindre risiko, det er på Christiania. Det er det, der foregår. Når en regering giver ret til disse tilstande, så må man selvfølgelig fra regeringens side finde veje til at bekæmpe dette under de givne forhold, og det er det, jeg anmoder regeringen om at gøre.

Lad os dog lade være med at gå ind i den diskussion, der har præget andre Christiania-debatter, om betaling o. lign.! Det kan være interessant, og det har også betydning, men det er jo ikke det virkelig alvorlige spørgsmål. Det alvorlige spørgsmål er: i en periode, hvor vi ved, at vanskelighederne for den unge generation er store nok, hvor vi ved, at arbejdsløsheden rammer dem stærkt, næsten tvinger dem ind i noget andet, skal vi da risikere, at vi taber mange af en ung generation, fordi vi ikke hjælper dem tilstrækkeligt, ikke beskytter dem tilstrækkeligt? Vi yder dem efter min mening heller ikke tilstrækkelige hjælpeforanstaltninger bagefter, når de er kommet ud i det. Det er det, der må interessere, om vi vil sikre, at en ungdomsgeneration ikke delvis forsvinder på disse forhold. Man hører Christianias navn hver dag i Københavns byret, i samtlige kriminelle afdelinger. Hver dag bliver det nævnt: »Det var på Christiania, jeg købte tyvekosterne, jeg købte våbnene. Det var på Christiania, jeg fik narkotikaen. Det var på Christiania, der blev handlet.« Det er dér, hæleriet finder sted. Det er dér, tyvekosterne kan gå hen. Det er dér, voldsepisoderne her i landet opstår, for man finder let de våben, man skal anvende dertil.

I mit parti er vi ikke særlig varme tilhængere af, at vi skal forsøge at klare alvorlige spørgsmål ved hjælp af dagsordener, for vi